

okolnosti rozhodné pro vyměření bolestného (§ 1325 obč. zák.) přichází proto v úvahu síla a trvání bolesti, hospodářské poměry doby, po případě i způsob života poškozeného, nikoli však majetkové nebo výdělkové poměry škůdce. Na těchto oprávněnost a výše bolestného nezávisí, tak jako na nich nezávisí trvání a výše kterékoli jiné pohledávky. Nepřihlížel proto odvolací soud k majetkovým a výdělkovým poměrům dovolatelovým právem a námitka dovolatelova, že bolestné, jak je stanovil odvolací soud, je na jeho skrovné majetkové a výdělkové poměry příliš vysoké, nedopadá. Že bolestné, odvolacím soudem vyměřené neodpovídá bolestem žalobkyní vytrpěným a ostatním shora uvedeným okolnostem, dovolatel netvrdí, pokud se týče s toho hlediska bolestnému, napadeným rozsudkem mu uloženému, neodporuje.

Čís. 10837.

Exekuční zabavení pohledávky nemá v zápětí zánik disposičního práva dlužníka, nanejvýš jeho žalobního práva co do zabaveného nároku. Dlužník nemůže však žalovati o zaplacení, nýbrž jen o složení na soudě, pokud se týče jen toto může býti uloženo poddlužníku. Ztrátu dlužníkovy žalobního oprávnění má v zápětí teprve přikázání pohledávky k vybrání.

Otálel-li vymáhající věřitel, jemuž byla dlužníková pohledávka přikázána k vybrání s jejím vymáháním, jest i dlužník oprávněn navrhnouti, by bylo zrušeno přikázání pohledávky liknavému věřiteli a by byl zřízen exekučním soudem opatrovník, by vybral zabavenou pohledávku.

(Rozh. ze dne 30. května 1931, Rv I 1020/30.)

Pohledávka žalobců za žalovaným byla zabavena a přikázána k vybrání třetí osobě. Žalobou, o niž tu jde, domáhali se žalobci na žalovaném zaplacení pohledávky. *Procesní soud* prvního stolu uznal podle žaloby, *odvolací soud* žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Jakž plyne z §§ 294 a 308 ex. ř. a dovolací soud již mnohokrát uznal (srovnej rozhodnutí čí. 4292, 5655, 6940, 8682 sb. n. s.) nemá exekuční zabavení pohledávky v zápětí zánik disposičního práva dlužníka, nanejvýš jeho žalobního práva co do zabaveného nároku. Dlužník může zabavenou pohledávku zažalovati, jenže nemůže vzhledem k zákazu § 294 ex. ř. žalovati o zaplacení, nýbrž jen o složení na soudě, pokud se týče jen toto může býti uloženo na dlužníkovu žalobu žalované straně (sb. n. s. čí. 3369, 4746). Ztrátu dlužníkovy žalobního oprávnění má v zápětí teprve přikázání pohledávky k vybrání (§ 308 ex. ř.), (sb. n. s. 9247). K vývodům dovolatelů jest uvést toto: Zároveň podle § 294 ex. ř. pozbývá dlužník práva nakládati s pohledávkou a se zástavou snad pro ni zřízenou. Přikázáním pohledávky k vybrání (§ 308

ex. ř.) dostává se vymáhajícímu věřiteli oprávnění, by vlastním jménem v zastoupení a na účet dlužníka vymáhal příkázanou pohledávku a, je-li pro příkázanou pohledávku již zahájena exekuce, by v exekuci pokračoval. Dlužníku přiznává § 310 ex. ř. ve sporu jen postavení vedlejšího intervenienta. Věřitel, jemuž byla pohledávka příkázána, má podle § 308 ex. ř. v zahájené rozepři postavení žalobce, kdežto dlužník ustupuje do pozadí (§ 310 ex. ř.). (Viz rozhodnutí čis. 9373 sb. n. s.). V souzeném případě byla zažalovaná pohledávka podle zjištění nižších soudů usnesením soudu ze dne 7. března 1929 zabavena a příkázána vymáhajícímu věřiteli k vybrání pro vykonatelnou peněžitou pohledávku. Podle zjištění odvolacího soudu bylo toto usnesení doručeno žalobcům dne 8. března 1929 a nabylo moci práva. Žaloba byla však podána teprve 12. března 1929, po doručení onoho usnesení. Žalobci nebyli tudíž, pokud pohledávka byla zabavena a příkázána k vybrání, oprávněni podati žalobu, nýbrž měli, otálel-li vymáhající věřitel s vymáháním, učiniti návrh, by bylo zrušeno příkázání pohledávky liknavému věřiteli a by exekučním soudem byl zřízen opatrovník, by vybral zabavenou pohledávku (§ 310 ex. ř. a motivy str. 224, Mat. I 571, srv. Neumann k § 310 ex. ř.).

Čís. 10838.

Povolil-li exekuční soud na základě rozvrhového usnesení vklad výmazu zástavního práva, vycházející z mylného předpokladu, že pohledávka zajištěná zástavním právem byla úplně uspokojena z nejvyššího podání, nejde ani o omyl ve psaní nebo v počítání, ani o zřejmé nedopatření ve smyslu § 419 c. ř. s., nýbrž o mylný předpoklad, jež lze napravit jen k rekursu proti usnesení povolujícímu vklad výmazu.

Opravu knihovního zápisu podle § 104 knih. zák. lze povolit jen, nesouhlasí-li zápis s usnesením soudu. K povolení opravy zápisu v pozemkové knize obnovením vkladu zástavního práva neprávem vymazaného vyžaduje se souhlas vlastníka zavazené nemovitosti a svolení zadnějších věřitelů. Povoliti tuto opravu jest příslušný knihovní soud.

Bylo-li usnesení, jímž bylo neprávem vymazané zástavní právo bez těchto předpokladů po druhé vloženo do pozemkové knihy, vydáno exekučním soudem, přísluší postiženým stížnost podle knihovního zákona a neplatí tu lhůta § 65 ex. ř.

(Rozh. ze dne 30. května 1931, R II 155/31.)

Soud první stolice usnesením ze dne 19. února 1931 uložil pozemkové knize okresního soudu v H., by ve vl. č. 62 při bývalém ideálním spoluvlastnictví domku čis. 58 Aloisa H-a vyznačila v původním knihovním pořadí, že zástavní právo hromadné sirotčí pokladny okresního soudu v H. z dluhopisu ze dne 17. dubna 1923 z původní pohledávky 10.000 Kč vázne po právu ve výši 5.000 Kč. Do tohoto usnesení si stěžoval Emil G., majitel domu čp. 58 a navrhl, by napadené usnesení bylo zrušeno, by při ideálním spoluvlastnictví domku č. 58 vložena byla